

572
1967

საქართველოს
საბავშვო
საზოგადოებრივი
სამსახური

50
1917
1967

სიმბოლო

1967 წლის მარტი

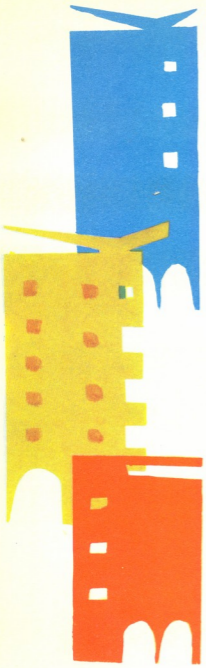
სიძველე უნდა გაჩინდეს

გივი მანუაშვილი

— ქუჩებში და მოედნებზე
ნეტაუ ეს რა სმაურია?!
— ოქტომბერი მოაბიჯებს,
დიდი დღესასწაულია!

მაღალ სახლებს სიმღერებით
აუვლიან, ჩაუვლიან...
ზეიმია შინ და გარეთ,
დიდი დღესასწაულია!

ზარბაზნის დიდებისთვის
ხელი ხელში ჩაუვლიათ;
ოქტომბერი მოგუგუნებს,
დიდი დღესასწაულია!

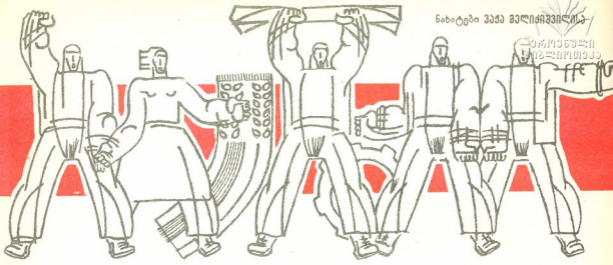

10362

ნახტი ანაბა ლოლანი

საბავშვო
გაზეთი
საბავშვო
გაზეთი

ბავშვებო, თქვენ ძალიან გიყვართ პარადი,—ფერად-ფერადი ბუმტები, ცაში ვარსკვლავებით განუნული შუშუნები; ბეიმი ქუჩებში, მოედნებზე, ბალებში, ეზოებში... ჰოდა, ხარობთ კიდევ ამ ბეიმით —დიდი ოქტომბრის დღესასწაულით.

დღეს დღეს, თქვენმა წინაპრებმა ძველი წესწყობილება დაამხეს და ახალი ცხოვრება შექმნეს. იცით, როდის მოხდა ეს? ორმოცდაათი წლის წინათ!

თქვენ ამ ახალ, თავისუფალ ქვეყანაში დაიბადეთ და ბედნიერი ბავშვობა გაქვთ.

გაიზრდებით და ჩვენი დიადი ქვეყნის ღირსეული შვილები იქნებით.

ვლადიმერ ილიასკა ლენინი

ნაღველა ქავასიაი

ნახატები რეპეზ სხუპირიძისა

— მამა, — უთხრა ვასიამ მამას, — მი-
ამბე რამე იმ ძიაზე, — და კედელზე ჩა-
მოკიდებულ სურათზე მიუთითა.

— იცი, ვინ არის იგი?

— როგორ არ ვიცი, ლენინია.

— ჰო, ვლადიმერ ილიას ძე ლენი-
ნინია, ჩვენი საყვარელი ბელადი.

აბა, მისმინე: მაშინ ახალგაზრდა ვი-
ყავი. მუშები ცუდად ეცხოვრობდით.
მძიმე სამუშაო გეჭონდა. დილიდან სა-
ღამომდე ოფოს ვღვრიდით და მაინც
ვუმიშლილობდით. ქარხანაში ბევრი ვმუ-
შაობდით. ქარხნის მეპატრონე დანი-
ლოვი იყო. თვითონ თითსაც არ ანძ-
რევდა და განცხრობით კი ცხოვრობდა.

საიდან ჰქონდა ამდენი ქონება? ჩვენ
გვამუშავებდა და გროვებს გვიხდიდა.
ერთი სიტყვით — გვძარცვავდა, ჩვენი

ოფლით ცხოვრობდა. მას ქარხანაც
ჰქონდა, ფულიც, მანქანებიც. ჩვენ კი
საკუთარი ხელების გარდა არაფერი გა-
გვანდა.

ჰოდა, იძულებული ვიყავით, მასთან
გვემუშავა. განა მარტო დანილოვის
ქარხანაში იყო ასე! ყველა ფაბრიკა-
ქარხანაში ასეთი ამბავი ხდებოდა.

გლახებსაც ძალიან უჭირდათ. მათ
ცოტა მიწა ჰქონდათ, მემამულეებს კი —
ბევრი. გლახები მემამულეებს ემსახურე-
ბოდნენ და ძალიან ღარიბად ცხოვრობ-
დნენ; მემამულეები კი ფუფუნებაში
იყვნენ.

მემამულეებს და კაპიტალისტებს
მხარში ედგათ მეფე — ყველაზე მთავა-
რი და ყველაზე მდიდარი მემამულე.

იგი ყველას ბატონი გახლდათ. ისეთი წესრიგი შემოიღო, მარტო მემამულეებსა და კაპიტალისტებს რომ აძლევდა ხელს; მუშებსა და გლეხებს კი სულს ხდიდა.

ვლადიმერ ილიას ძე ლენინი მუშების მეგობარი და ამხანაგი იყო. ლენინს სურდა, ყველა მშრომელს კარგად ეცხოვრა. იგი მუშათა საქმისათვის იბრძოდა.

ლენინი აგროვებდა იმ ხალხს, ვინც მუშების მხარეზე იყო. ამით მუშათა პარტია—კომუნისტების პარტია თანდათან იზრდებოდა და მტკიცდებოდა.

პარტია ხედავდა, რომ უბრძოლველად ვერაფერს მიაღწევდა. ყველა ქვეყნის მუშებიც ამ აზრს იზიარებდნენ.

მუშებს უყვარდათ ლენინი, მემამულე-

ლებსა და კაპიტალისტებს კი უწყობდათ. მეფის პოლიცია აპატიმრებდა ლენინს, შორეულ ციმბირში ასახლებდა. უნდოდათ, საშუალო კატორღაში ჰყოლოდათ.

ლენინი საზღვარგარეთ გაემგზავრა და იქიდან აძლევდა მუშებს რჩევა-დარიგებას. მერე კი ისევ დაბრუნდა და მთელ ბრძოლებს ხელმძღვანელობდა.

1917 წლის თებერვალში მუშებმა და ჯარისკაცებმა განდევნეს მეფე, 1917 წლის 7 ნოემბერს მემამულეები და კაპიტალისტებიც მოიშორეს, ჩამოართვეს მიწები, ქარხნები, ფაბრიკები და ხელში აიღეს ძალაუფლება.

ახლა უკვე მუშები და გლეხები თავიანთ საქმეებს თვითონ განაგებდნენ.

ლენინი და მისი პარტია მშრომე-
ლებს ახალ ცხოვრების მოწყობაში ეხ-
მარებოდნენ.

ბგერი სამუშაო და საზრუნავი ჰქონ-
და ლენინს. ვლადიმერ ილიას ძეს ჯან-
მრთელობამ უმტყუნა და 1924 წელს
გარდაიცვალა.

ძალიან დაგვაშწუხრა ლენინის სი-
კვდილობა, მაგრამ მის ნათქვამს არ ასოდ-
დავივიწყებთ. ვცდილობთ, ყველაფერ-
ისე გავაკეთოთ, როგორც ლენინი გვირ-
ჩევდა.

თარგმნა ლეილა შაჰაძემ

მშობლიურ ჩემო მიწავ,
შენს საწყვარელ სახელს ვფიცავ,
რომ დავიცავ შენს მიღწევებს,
შენი დროშის ფერს დავიცავ.

ქ. მარტოვი

ახალი უჯანი

მომთა ასანიშვილი

ზაზას მშობლებმა დიღმის მასივში, რვა-სართულიან სახლში მიიღეს ბინა. ადრე ზაზა ძველ თბილისში ცხოვრობდა. ნარიყალას ფერდობზე ძველი ბატარა სახლები რომ შეფენილან, ერთ-ერთი მათგანი ზაზასი იყო.

ახალი ბინით გახარებულმა ზაზამ ხან საწოლ ოთახში შეიხედა, ხან სამზარეულოსა და სააბაზანოში შეირბინა. ბოლოს ძალიან დაიღალა და ტკბილად ჩაეძინა.

დილით მზემ პირდაპირ ზაზას ოთახში შეიჭყიტა.

— დედა! — იყვირა ახალგაღვიძებულმა ზაზამ.

— რაო, ზაზა?

— დედიკო, თბილისში როდის წავალთ?

— შეილო, თბილისში არა ვართ, საღდა უნდა წავიდეთ?

— ბებოსთან, თბილისში.

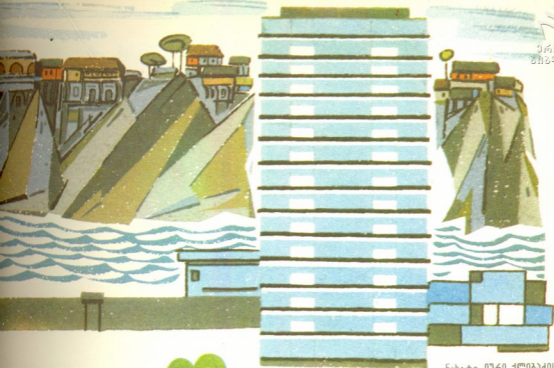
— ზაზა, ის ძველი თბილისია, აწი ჩვენ ახალ თბილისში ვიცხოვრებთ. შეხედე, აქ სულ ახალი მრავალსართულიანი სახლებია, ფართო ქუჩები, დიდი ეზოები.

— ბებო რატომ არ გადმოვიდა ჩვენთან?

— ბებომ თავისი ცხოვრება ძველ თბილისში გაატარა. იქაურობა ისე უყვარს, რომ ვერ შეეღია.

— საბავშვო ბაღში ისევ იქ უნდა ვიარო?

— არა, გენაცვალე, ახალ უბანში სკოლაც ახალი ააშენეს და საბავშვო ბაღიც. აი, იქ უნდა იარო! — უთხრა დედამ და ხელი ორსართულიანი შენობისაკენ გაიშვირა.

ნახატი ივარი პლიბაძისა

საღმკლამბრო

ალექსი ვახაშვილი

დღეს სათამაშოდ არ წავალ სულაც,
ბაღში იმდენი უვავილი ვნახე,
დავკრეფ და მოვრთავ ამ ნათელ სურათს, —
ბია ლენინის საუვარედ სახეს!

დღეს სათამაშოდ არ წავალ სულაც,
ბაღში იმდენი უვავილი ბრწყინავს,
დავკრეფ და იმას მივუძღვნი სრულად,
ვინც ჩვენს გულებში დაიდო ბინა!

მამ, გაუმარჯოს ჩვენს ჰანებს, მამებს,
ოქტომბრის შუქი ვინც მოგვასუქა,
ვინც სასარელო დაღუწა ღამე
და ბედნიერებს ეს დღე გვაჩუქა.

ნახატი გიორგი რიჩინიშვილისა

პატარა ბიჭი

ლილია ქოჩი

ნახატი რაპაზ სუჟიჩიძისა

შემოდგომაზე ვაღლოდამ გიმნაზიაში და-
იწყო სიარული.

პირველ ხანებში იქ ყველაფერი მო-
სწონდა. მოსწონდა მერხზე ჯდომა და სიამ-
ოვნებით უსმენდა ყველაფერს, რასაც კი
უამბობდნენ და უხსნიდნენ მასწავლებლები;
მოსწონდა დაფასთან გასვლა და კითხვებზე
ზუსტი პასუხების გაცემა; მოსწონდა შე-
სვენების დროს გიმნაზიის დიდ ეზოში
ღერძზე ტრიალი, სირბილი და თამაში ბი-
ჭებთან.

მაგრამ მერე და მერე ზოგიერთი ბიჭი
თვალში აღარ მოსდევდა.

ერთხელ გიმნაზიაში მიმავალ ვაღლოდას
ეტრღმა გადაუსწრო. ეტრი გიმნაზიის ქიშ-
კართან გაჩერდა და ვაღლოდამ დაინახა, ეტ-
რიდან მისი თანაკლასელი ბიჭი—ჩასუქებუ-
ლი პეტკა გადმოვიდა.

ქალარაუდგამიანი მოხუცი მსახური
პეტკას ეტრიდან გადმოსვლაში მიეშვედა და
გიმნაზიის ქიშკარი შეუღო.

ვაღლოდა მათ ფეხდაფეხ შეჰყვა, სწრა-
ფად გაიხანდა პაღლა, კაღოშები და პეტკას
დაუწყო ყურება.

პეტკა სკამზე გადაშხლართულიყო და ჩა-
ცუქტული მოხუცი მსახური წაღებს ხედა.

ბიჭი ფეხებს იქნევდა და პირველად:

— აბა, ჩქარა! რას ზობინობ?

ვაღლოდას შეეზიზლა პეტკა: ამხელა ბი-
ჭი მოხუცი კაცს როგორ აიძულებს ჩაიკუ-
ცქოს და პატარა ბავშვივით ფეხზე განა-
ღოსო.

ვაღლოდა ახლოს მივიდა პეტკასთან, თვა-
ლებში ჩააცქერდა და დაცინივით უთხრა:

— გინდა, მანიაშას ვთხოვ, ფეხსაცმ-
ლის გახდა გასწავლოს.

— რა, რა? ვისა სთხოვ? — ვერ გაიგო
პეტკამ.

— ჩემს დაიკოს, — სიცილით უთხრა

ვაღლოდამ, — ის აგერ ახლა შესრულდა ორი
წლის, მაგრამ წაღებს თვითონ იხდის.

გასახელები ბევრი ბავშვი იყო, ყველანი
პეტკას შესცქეროდნენ და იცინოდნენ. პეტ-
კამ კი ტუჩი აიბზუა და არ იცოდა, რა
ეთქვა.

გველამაზება სამშობლო,
მისით გული გვაქვს დამტკბარო,
გვაქვს უთვალავი ფერითა
აყვავებული ბაღნარი.

გიორგი ციცი

ბით; კამათობდნენ, თუ ვისი მამა უფრო მდიდარი და გავლენიანი იყო; ვის უფრო კარგი ცხენები და შეტრი მსახურები ჰყავდა.

— მე თვითონ თითსაც არ ვანძრე, — ტრახბახობდა პეტკა, — ყველაფერს მსახურებს ვავალებ. მსახური ვაღებუდია, ყველაფერი გააკეთოს, თორემ მამა სახლიდან გააგდებს,

— დიდი ამბავი! — თქვა გაბერიძმა ვიქტორმა, — ჩვენ ათი მსახური გყავს და რასაც მოვისურვებ, ათივეს იმას ვაკეთებინებ.

— ჰეი, უდიანოვ! — გასძახეს გზად მიმავალ ვალდიას, — შენცა გყავს მსახურები?

მათ კარგად იცოდნენ, რომ ვალდიას არავითარი მსახური არა ჰყავდა, — ამით მისი დაცინვა უნდოდათ.

ვალდია არ დაიბნა:

— დიახ! — მოულოდნელად უპასუხა მან, — მე სულ ორი მსახური მყავს, ისინი ყველაფერს აკეთებენ, რასაც კი მოვისურვებ. მართლაც წაალებს კი არ მიპირალებენ, ყოველგვარი ბრიყვებისაგანაც მიცავენ. აი, ისინი! — და ვალდიამ მათ თავისი ხელები უჩვენა.

თარგმანი ნინო თოფჩიანიძისა

ვალდიას დიდიხანია არ მოსწონდა პეტკა, მაგრამ მხოლოდ ახლა მიხვდა, რატომ შეარქვეს ბავშვებმა მეტსახელი — პატარა ბატონი.

მაღე ვალდია დარწმუნდა, რომ მათ კლასში მართლაც პეტკა როდი იყო ასეთი, იქ სხვა მდიდრის შვილებიც პეტკასთანები იყვნენ. თავი მოჰქონდათ თავიანთი მამე-

ჰყვავის საბჭოთა კავშირი

საქართველოს
განმანათლებლო
სისტემის

ხალხური

როგორც აყვავდა ქადაქი,
ისე სოფელი ჰყვავისო,
იზრდება შრომის ბარაქა,
ბელედი ზღრბლით გაივსო.

ქადაქში გრგვინავს ქარხანა,
სოფლად ტრაქტორი ჰკვივისა,
ასი ათასად იზრდება
ღოვდათი კოლექტივისა.

მშვიდობა არის ყოვედგან,
მშვიდობის ზარი წკრიღებს,
ძაღბის და მეგობრობისა
ღროშები ყვედგან ფრიადებს.

დამყარდა სოციალიზმი!—
იძახის მთა და ბარი.
ახნა კომუნისტს მოვედით,
მაზე გვიჭირავ თვადია.

ნახატი თანგიზ სასოსნაძისა

ბილხური

განათდა ჩვენი ქვეყანა—
დიდი ველები მთიანი;
ოქტომბრის დროშით შეიმობს
ჩვენი სამშობლო მზიანი.

კაკლის ხე

პლაჩია და მამაჩხვილი

ნახატები ზურაბ მამაჩხვილიძისა

სოფელში ყველაზე ადრე ჩვენ ვებრტყავთ კაკლს. კაკლის ხე გიგუცანთაც უღვათ, ნიკანთაც და ოტიაანთაც, მაგრამ ყველას ჩვენ ვასწრებთ ხოლმე. ამ დროს ვზოში დიდიანატარიანად გამოვიწლებით: მე და ჩემი უფროსი ძმა კოტე ხალხს მივათრევთ; მერე ვეგებრთელა კალათებით ბებია მაშო მოდის; ბოლოს დინჯი პაპა ფლიზბარი გამოჩნდება, ყალონს მოაბოლევს, რკინისბუნციან ჯოხს მოაბაკუნებს და ილიმება.

გიგუცა, ნიკა და ოტია უმაღლვე იქ გაჩნდებიან. ვიცი იმათი მუცლის ტკივილი—ჯიბებში კროკი კაკლების ჩახრიალვება უყვართ.

იმ დღესაც მაშინვე ჩვენს ღობეს მოაღვნენ, მერე ისკუბეს და ხის ძირში გაჩნდნენ.

— გიშველით კაკლის აკრეფას, — ამბობს ნიკა.

— აუპ, რა კაკალია! — უყვირს გიგას.

— ჩვენც კი გვიდგას, მაგრამ ნახევარი კიანი გამოდის! პაპამ თქვა: ჩვენმა კაკლის ხემ ვერ ივარგა, მოვკრი და ზამთრისათვის ორ საყენ შუას დაეაყრევენბო!—რიხიანად ლაპარაკობს ოტია.

კოტე გრძელ ხალხას ტოტებს მძლავრად უტყვალაშუნებს და კროცი კაკლე-ბი ბზრიალ-ტრიალით ცვივა ძირს, აქა-იქ თეთრი, ქათქათა ლებნებიც გაიფლვებს ხოლმე. ლებნებს პირში ვიტენით, თანაც კისრისტეხით დავრბივართ, გვინდა, ყველაზე მეტი მოვაგროვოთ, რომ ბოლოს ბებია მაშომ უხვად დავგასაჩუქროს. კოტეს დაბლიდან პაპა აფრთხილებს—არ ჩამოვარდეთ.

კალათები ღილი ხანია აუავსეთ, ახლა მიწაზე ვყრით კაკალს.

ბებია უკვე კაკალს ანაწილებს, ბიჭებს უბეგები გაუესო. მე სათამაშოდ ოტიაანთთან მივიღივარ...

მეორე დღეს, სკოლიდან რომ მოვედი, პაპა ფლიზბარი ბაღში დავინახე ხელში ბარი ეჭირა, მიწას ჩასცქეროდა თან ფეხით სინჯავდა. ვერ მოვიტომინე და გადავძახე:

— პაპა, რას ეძებ?

— მიწას ვსინჯავ, შვილო!

— რად გინდა, პაპა?

— ნერგი უნდა გვახარო,—და თურაშაულის ჩრდილში შეყუყუულ კაკლის ნერგს შეხედა.

— როგორ მოვწონს ეს ადგილი? ღობის ძირია, სოფლის გზას კარგ ჩრდილს დაუყენებს და არც სხვა ხეხილს დაჩაგრავს.

— კარგია, პაპა!—ვთქვი და ბარს ხელი ჩავედღე. იმ ადგილას დავკარი, სადაც პაპამ მონიშნა.

არ ვიცი, რამდენ ხანს ვიმუშავე, ორმო ამოვთხარე და პაპას შევხედე; პაპა ყალიონს აბოლენბდა. ვერ მივუხედი, ორმოს სიღრმე მოსწონდა თუ არა.

ნუთუ ესეც იმ კაკლისხელა გახდება პაპამ თავის პატარაობაში რომ დარგო?

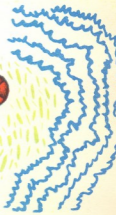
—გავიფიქრე და კაკლის ხეს გავხედე.

ნერგი ორმოში ფრთხილად ჩავდგი. ფესვები მაროსავით გაუწაღე, მიწა მივაყარე. პაპა თვალს არ მაცილებდა.

— პაპა, ეს ნერგი მაღე გაიზრდება?

— შენ რომ ჩესავით თეთრი წვერით დაბერდები, ეს ნერგი აი, იმ ხისოდენა იქნება!—თქვა პაპამ და ჩვენი ღილი კაკლის ხისკენ გამახედა.

დილა მშვიდობისა

მარბო ქორიძე

— დილა მშვიდობისა, დილო მუხავ! — უთხრა პატარა გოჩამ უზარმაზარ ხეს, რომელსაც ვეება ტოტები გაეშალა და ეზოს ნახევარს ფარავდა.

— მშვიდობა ნუ მოვაკლდეს, პატარავ! — მიუგო ბოხი ხმით მუხამ და ტოტები მიწამდე დახარა.

— დილა მშვიდობისა, ხმაწკრიალა მომღერალო! — გადასძანა ღობის იქით მოჩხრიალუ წყაროს გოჩამ.

— გაიზარდე, პატარავ! — ჩაირაკრაკა ანძარა წყარომ.

— დილა მშვიდობისა, ჭრელ-ჭრელო ყვავილებო!

— დილა მშვიდობისა, დილა მშვიდობისა! — ერთხმად მიესალმნენ ყვავილები.

— დილა მშვიდობისა, დახუნძლულო ვაზო!

— დილა მშვიდობისა, ჩემო ვაჟაკო! —

— გოჩაა, გოჩაა... — გახარებული მორბოლა ძმისაკენ პატარა ხათუნა, — აი, დედოკომ რა ლამაზი რვეულები და ფანქრები მოგვიტანა, მოდი, ეხატო!

ეზოში მრგვალ მაგიდას შემოუსხდნენ და ხატვა დაიწყეს.

— ხათუნა არ მომესალმა! — დიოგუგუნა მუხამ.

— არც ჩვენ! — წაიჩურჩულეს ნაწყენმა ყვავილებმა.

— არც მე! — ჩაირაკრაკა წყარომ.

— მაპატიეთ, ჩემო კარგებო! — ხათუნა ფეხზე წამოხტა, მუხლი ოდნავ მოიდრიკა, ორივე ხელი კაბის ბოლოებზე ჩაივლო და ყველას უთხრა:

— დილა მშვიდობისა!

ნახატები
ლიმიზირი ზარბაზნაშვილისა

ოქროს მარცვალი

ზ ლ ა პ ა რ ი

იყო და არა იყო რა. იყო ერთი ოქროს მარცვალი. ძალიან დიდი ზნის წინათ მარცვალმა შორეული ქვეყნიდან ჩვენამდე მოაღწია. მარტო კი არ მოდიოდა,—თავის ძმებთან ერთად არხენად იჯდა ტომარაში. არც ფეხით უფლია: ჯერ აქლემით მოგზაურობდა, შემდეგ—სოხალდით და ბოლოს ვაჭრის ფორმით მინდორ-ველი და ტყე-ღრე გადმოიარა.

ვაჭარმა ეს მარცვალი ერთ გლეხს მიჰყიდა. გლეხმა წაიღო და მინდორში დათესა.

დღისით ცა მოწმენდილი იყო და მზე ანათებდა. მაგრამ საღამოს ხნულზე ნისლი ჩამოწვა...

— ოჰ, როგორ ცივა! ასე უნდა გავიყინო? — იკითხა მზის ქვეყნიდან მოსულმა ოქროს მარცვალმა და მიწაში ღრმად ჩაძვრა. მიწამ გაათხო მარცვალი.

— ნეტავ გავიზარდო! — წაიჩურჩულა ოქროს მარცვალმა და მართლაც ზრდა დაიწყო. ჯერ ფეხები გაიღვა, მერე ნელ-ნელა თავიც ამოჰყო მიწიდან და მალე მცენარედ გადაიქცა.

ამ დროს ცივმა ქარმა დაუბერა, ცა მოიქუფრა და თოვლი წამოვიდა.

— ეჰ, ნამდვილად გავიყინები! — წუხდა მცენარე.

თოვლის ფანტელებით იბარდებოდა არემარე. მცენარემ მოხედავა კი ვერ მოასწრო, რომ ღრმა თოვლის ქვეშ აღმოჩნდა.

— რა კარგია თოვლში, როგორ თბილა! — თქვა და ტბილად ჩამოინა.

ასე ეძინა, ვიდრე თოვლი არ გადნა და არ გაშოზაფხულდა. გაზაფხულზე გლეხი მოვიდა და აღერსინად მიესალმა გაღვიძებულ მცენარეს, მოვლა-პატრონობა არ მოაკლო. პაწია მცენარეც იზრდებოდა და იზრდებოდა, ზაფხულის მცუხნვარე მზე თავთავებს უმწიფებდა...

გერმანულიდან თარგმნა ლეიზა მებრძალმა

17
საქართველოს
რესპუბლიკის
აბალონის
რაიონის
საბავშვო
სკოლის
სამუშაო
ფურცელი

მეგობრული მშენებელი

ნაბიჯი 1943 წლისთვის

სახლია წიელი დროს მხრის
მხოლოდს ქსეცქელში გამოდო-
ლო დროს წიელი ფრა—ამ სხიო-
დებში დღეჩილი სსხლის სიშო-
ლო.

სახელი და უჩი მუშების და გლე-
ხის მუშობის გამოცეხს.

პიანხია შიშვილ ცელს, იქამში-
ხის ჩვილდუიის მივიციეხედ, იქაო-
მხივლები უწოდეს.

მოდელი ხელი კონკრეტისკან
შედეგბი ხევის ვარკლეხს ზომ ხუ-
თა ქიხი აქეს, ამ ხელი კონკრეტის
მსიამელი მუშობის ნიშნის.

პიანხის აღსდეხი ველსხვეო
წიელი დროს მწილი. სიხი წე-
რა—სიხი თიხის კონკრეტის, კიხი-
კეწიარდების და პიანხების მუშო-
ბის სიშოლო.

სიქაჩი მიახივო

ტანი—მინა,
ქული—რკინა,
გამინათა
მუჭით მინა.

სიქაჩი მიახივო

ტანად წიროს მიავეს,
კენკავს ყვითულ აგურებს,
გრძელი რკინის ნისკარტით
მალლა აწიედის სართულებს.

მეგობრული მშენებელი

სიქაჩი მიახივო

ყველამ გაიგო
მთიდან ბარამდის:

დაუწერია
მზის ბარათი!

—რითი დაწერა?

—საწერ-კალამით.

—შიგ რა ჩაწერა?

—კოცნა—საღამი.

—რამი ჩაუდევს?

—ღამაშ კონკრეტში.

—სად გაავზავნა?

—სოფელ ტორეთში.

—ვის გაუგზავნა?

—თავის ბებიას.

—ბებოს რა უთქვამს?

—გახარებია.

სად

ვის

სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო

სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო
სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო სიქაჩი მიახივო

658/204

სსსრ

ახშსრ

აჭარის სსრ

ახმლეთის სსრ

აბაშეთის სსრ

შირვათის სსრ

თარგმანეთის სსრ

საბარათველოს სსრ

ბაღრატის სსრ

აძიკეთის სსრ

აგარაკეთის სსრ

აკანეთის სსრ

აკავეთის სსრ

სომხეთის სსრ

ლიხვის სსრ

დაბვის სსრ